

Hüseyin bin Ali

Cennet gençlerinin seyidi.

Ümm-i Hâris hazretleri anlatır:

Birgün Resulullahın huzuruna varıp, bir rüya gördüğümü ve çok korktuğumu arzettiğim zaman, buyurdular ki:

- Ne gördün?
- Sizin vücudunuzdan bir parça kestiler, benim yanıma eklediler.
- İyi görmüşsün, Fatıma'nın bir oğlu olacak ve senin yanında kalacaktır.

Beraber mescidden çıktılar

Bir müddet sonra, Hazret-i Hüseyin dünyaya geldi. Resulullah her sabah namazını kıldıktan sonra, mübarek yüzünü eshab-ı kirama çevirirlerdi. Üzüntülü kimseler yüzünü görseler, mesrur olurlardı. O gün sabah namazından sonra, yüzlerini döndürmeden, Hazret-i Ali'yi çağırdılar. Beraber mescidden çıktılar. Eshab-ı kiram nereye, niçin gittiklerini anlayamadılar. Tekrar dönerler diye oturdular. İkisi Hazret-i Fatıma'nın evine gittiler.

Peygamberimiz Hazret-i Ali'ye, kapıda durup, kimseyi içeri sokmamasını emretmişlerdi. Hazret-i Hüseyin doğmuş, melekler tebrik etmek için gelmişlerdi. Hazret-i Ebu Bekir duramayıp, Hazret-i Ali'nin evine gitti. Sonra Hazret-i Ömer, sonra Hazret-i Osman ve bütün eshab-ı kiram Hazret-i Ali'nin evine gittiler.

Hazret-i Ebu Bekir, Hazret-i Ali'den, Resulullahın nerede olduğunu sordu.

Hazret-i Ali, içerde olduklarını bildirince, Hazret-i Ebu Bekir buyurdu ki:

- İzin verirsen, ben de gireyim.
- Allahın Resulü meşguldür.
- Benim içeri girmememi sana emretti mi?
- Hayır, yalnız dörtyüzyirmidörtbin melek geldi.

Hazret-i Ebu Bekir hayret edip, durdu. Bir müddet sonra, Resulullah dışarı çıkıp, herkesin içeri girmesini emrettiler. Eshab-ı kiram içeri girdiler. Hazret-i Ali'nin meleklerin sayısındaki sözü söylendi. Resulullah efendimiz Hazret-i Ali'ye sordular:

- Meleklerin sayısını nasıl bildin?
- Melekler grup grup geliyorlardı. Herbiri bir dil ile konuşurlardı ve sayılarını bildirirlerdi.

Bunun üzerine Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- Allah aklını ziyade etsin ya Ali!

Cennet gençlerinin efendisi

Resulullah efendimiz Hazret-i Hüseyin doğduğu zaman, kulağına, (O, cennet gençlerinin efendisi, seyyididir) diye seslenmişlerdi.

Hazret-i Üsâme bin Zeyd, bir gece Peygamber aleyhisselamı gördüğünü ve Onun, (Bunlar benim oğullarımdır, kızımın oğullarıdır. Allahım ben onları seviyorum, sen de onları sev ve onları sevenleri de sev) buyurduğunu rivayet etmektedir.

Bir defasında da, (Hüseyin benden, ben Hüseyin'denim, Allahü teâlâ Hüseyin'i seveni sever) buyurmuştu.

Allahü teâlâ Kur'an-ı kerimde, ehl-i beyte, mealen buyuruyor ki:
(Allahü teâlâ, sizlerden ricisi, yani her kusur ve kirleri gidermek istiyor ve sizi tam bir taharet ile temizlemek irade ediyor.)

Bu ayet-i kerime gelince, eshab-ı kiram sordular.
- Ya Resulallah! Ehl-i beyt kimlerdir?

Benim ehl-i beytim
O esnada, Hazret-i Ali geldi. Mübarek hırkasının altına aldılar. Fatıma-tüz-Zehra da geldi. Onu da yanına aldılar. İmam-ı Hasan geldi. Onu da bir yanına, sonra gelen İmam-ı Hüseyin'i de öbür tarafına alarak buyurdular ki:
- İşte bunlar, benim ehl-i beytimdir.

Bu ayet-i kerime ve ilgili hadis-i şerifler, Resulullahın iki mübarek torununu sevmenin şart olduğunu belirtmektedir.

Hazret-i Hüseyin buyurdu ki:
Birgün yüksek dedemin huzuruna varmıştım. Übey bin Kâb da orada idi. Bana, "Merhaba, ey Ebu Abdullah, ey göklerin ve yerin süsü" diye hitap ettiler. Übey bin Kâb hazretleri dedi ki:
- Ya Resulallah! Gökler ve yer için, senden başka süs var mıdır?

Resulullah bunun üzerine buyurdular ki:
- Beni insanlara Peygamber olarak gönderen Allahü teâlânın hakkı için, Hüseyin bin Ali, yeryüzünün merkezinin süsüdür. Ondan ziyade süs, göklerin tabakalarıdır.

Birgün Hazret-i Hüseyin, Resulullah efendimizin yanında idi. Annesine gitmek istiyordu. Hava yağmurlu idi. Resulullah efendimiz duâ buyurdu. Hazret-i Hüseyin eve gidinceye kadar, yağmur ara verdi.

Birgün Resulullah efendimiz, Hazret-i Hüseyin'i sağ dizine, oğlu İbrahim'i sol dizine aldı. Cebrail aleyhisselam gelip dedi ki:
- Hak teâlâ, bu ikisinden birini alacaktır. Sen birini seç!

Resulullah efendimiz buyurdu ki:
- Eğer Hüseyin vefat ederse, benim canım yandığı gibi, Ali'nin ve Fatıma'nın da canları yanar. Eğer İbrahim giderse, en çok ben üzülürüm. Benim üzüntümü, onların üzüntüsüne tercih ediyorum.

Üç gün sonra oğulları İbrahim vefat etti.

Resulullah efendimiz, Hazret-i Hüseyin yanına her gelişinde, onu öper ve buyururdu ki:
- Selamet ve saadet o kimseye ki, oğlum İbrahim'i ona feda ettim.

Hazret-i Hüseyin'in ilk çocukluğu Resulullah efendimizin derin sevgi ve şefkati

içinde geçti. Ancak bu hâl, çok sürmedi. Zira Peygamber efendimiz vefat ettiler. Hazret-i Hüseyin, bundan sonra ilmini ve edebini babasının yanında tamamladı.

Etrafını aydınlatırdı

Hazret-i Hüseyin'in yüzü, karanlık gecede etrafını aydınlatırdı. Yaya olarak yirmibeş defa hacca gitti. Beraberindekiler bineklere binse de, kendisi binmezdi. Çok cömert idi. Buyurdular ki:

- Cömert, efendi olur; cimri, hor olur. Bu âlemde bir mümin kardeşinin iyiliğini, kendinden önce düşünen, öbür âlemde daha iyisini bulur.

Eshab-ı kiramdan Hazret-i Dıhye, devamlı ticaret için sefere gider gelirdi. Çok güzel yüzlü idi. Cebrail aleyhisselam çok defa Resulullahın huzuruna Dıhye şeklinde gelirdi. Birgün Cebrail aleyhisselam Fahr-i âlem hazretlerinin huzurunda bulunuyordu.

Dıhye, dedemizin yanında

O zaman henüz küçük olan Hazret-i Hasan ve Hazret-i Hüseyin'den biri, Cebrail aleyhisselamı gördü. Hemen kardeşinin yanına koşarak dedi ki:

- Dıhye, dedemizin yanında oturuyor, haydi gidelim.

Koşup mescide girdiler. Cebrail aleyhisselamın dizlerine oturdular. Ellerini Cebrail aleyhisselamın koynuna soktular. Resulullah efendimiz, torunlarının bu hareketini görünce hicâb edip, mâni olmak istedi. Cebrail aleyhisselam, Resulullahın mahcup olduğunu görünce, dedi ki:

- Ya Resulallah! Niçin sıkılıyorsunuz? Fatıma teheccüd namazını kılarken, Hak teâlâ beni gönderir, bunların beşiklerini sallardım. Böylece Hazret-i Fatıma rahatça namazını kılardı. Bazan da bunların anneleri namazdan sonra uyurken, bunlar ağlardı. Hak teâlâ yine beni gönderir, anneleri uyanmasın diye, beşiklerini sallardım, ağlamazlardı. Çocukların bu hareketini bana karşı edepsizlik saymayın. Bunların yanıma gelip, ellerini koynuma sokmalarında bir mahzur yoktur.

Resulullah efendimiz buyurdu ki:

- Ey kardeşim Cebrail! Şimdi bir şey yapmadılar. Daha ileri giderler endişesiyle mâni oldum. Çünkü, eshabımdan Dıhye isminde birisi vardır. Çok kere sefere çıkar. Her dönüşünde bunlara hediye getirir. Sizi Dıhye zannedip, ellerini koynunuza soktular.

Bunun üzerine Cebrail aleyhisselam, "Ya Rabbi! Beni Habibinin yanında utandırma" diye duâ etti.

Oturduğu yerden ellerini cennete uzattı. Bir yeşil salkım üzüm, bir kırmızı nar eline geldi. Hazret-i Hasan üzümü, Hazret-i Hüseyin de narı aldı. Bunları yerlerken, bir dilenci gelip dedi ki:

- Ey ehl-i beyt! O üzüm ve nardan bana da verir misiniz?

Resulullahın yüksek yaratılışlı torunları, dilenciye vermek istediklerinde, Cebrail aleyhisselam mâni olarak dedi ki:

- Ya Resulallah! O dilenci şeytandır. Cennet meyveleri ona haram iken, hile ile ondan yemek istedi.

Kerbela'da şehit oldu

Hazret-i Hüseyin hep babasının yanında idi. Babası şehit olunca, Medine'ye geldi. Yezîd'e biat etmedi. Kufeliler kendisini çağırıp halife yapmak istedi. Kardeşi Muhammed bin Hanefiyye, İbni Ömer, İbni Abbas ve daha nice eshab-ı kiram mâni oldular ise de, kabul etmeyip yetmişiki kişi ile Mekke'den Irak'a yola çıktı.

Irak valisi Ubeydullah bin Ziyad, Ömer bin Sâd kumandasında bir ordu gönderdi. Ömer, geri dönmesini bildirdi ise de, İmam kabul etmeyip harp etti. 681 yılında Muharrem'in onuncu günü Kerbela'da şehit oldu. Yezîd bunu duyunca, çok üzüldü. "Allah İbni Mercane'ye (ibni Ziyad'a) lanet eylesin! Hüseyin'in isteklerini kabul etmeyip de onu şehit ettirdi. Böylece beni kötü tanıttı" dedi. Hazret-i Hüseyin'in mübarek oğlu Zeynelabidin küçük olduğu için öldürülmedi. Kadınlar ve İmamın mübarek başı ile Şam'a gönderildi. Mübarek başı, Mısır'da Karafe kabristanında medfundur.